Životní cesta Ondřeje Suchopára

Ondřej Suchopár

transformační kouč, terapeut a muž s darem léčit

Wake up

Bum, rána jako z děla. Co se děje? Poslední věc, kterou si pamatuji, je sen, v němž na moji hlavu padá palanda nade mnou a já se kryju rukou. Krev teče kolem očí, tma, ticho, hlasy probouzejících se kamarádů v pokoji, letmý dotek místa na čele, kde nahmatávám roztrženou kůži až na kost. Co lebka? Je v pořádku? Nevím. Kde je zrcadlo? Na pokoji to vypadá jako po bombovém útoku v Afghánistánu. Policie, záchranka, hasiči. Neskrýt se rukou ve snu, tak by byl konec... Ten sen, že mi na hlavu padá palanda, mi zachránil život. Stačil jsem se otočit a dát si nad hlavu ruku. Dvoumetrový kus betonu ze stropu mi tak nespadl přímo na čelo, ale na ruku, a hlavu jenom rozsekl. Tenhle sen jsem míval často jako dítě a ten den mi zachránil život. Od té doby už se mi nikdy nezdál.

Ten hotel se jmenoval *Wake Up* (Probuď se) a jeho motto bylo: „*You go sleep alone, you wake up with someone else*" (Jdeš spát sám a probudíš se s někým dalším). Stalo se to 4.6.2006 v Londýně a tato událost mi dala epickou tečku po výletu do Mexika s korporátními zákazníky od EuroTelu. Týdenní večírek za korporátní prachy Nokia a EuroTelu byl zakončený mým odskočením si na VIP párty v Londýně jednoho vydavatelství taneční hudby, jehož majitele a jeho DJ-e jsem znal osobně. K tomu tam byli kamarádi z Maďarska, prostě víkend snů. Jenže tehdejších snů. Snů dětí, kteří si hrají na dospělé a paří až do rána, jako by zítra

už neměl být žádný další den. Dnes už vím, že jsem se neměl rád. Že jsem si tím vším „pařením“ jen nevědomě ubližoval na těle i na duchu a že to byla forma útěku od reality opuštěného dítěte.

Začal jsem v korporaci jako kluk po střední škole. Na vysokou jsem nechtěl. Byl jsem chudé dítě, a tak jsem se těšil na peníze. Na to, že všechno bude fajn, až budu vydělávat. Jak mylná a falešná představa! Ale někdo s ní vydrží až do důchodu a ti nejodolnější až do smrti, často předčasné. Až budu mít tohle a tohle, bude všechno skvělé. Nikdy to tak není. Cesta je cíl.

Dětství, základ života

Abych měl peníze, dělal jsem od čtrnácti let domovníka u nás na Hájích v paneláku. Táta byl tak hodný, že to nechal napsat na sebe, a mně dával všechny vydělané peníze. K tomu jsem chodil na komparzy k filmům, dělal ochutnávky limonád v supermarketech a sbíral prázdné láhve po spolužácích.

Máma posílala tátovi to nejnižší možné výživné, 250 korun měsíčně na mě a 150 korun na ségru, ale obecně jí asi vůbec nedošlo, že to je sakra málo. Její otec ji držel zkrátka, takže chudoba jí připadala jako běžná a ctnostná věc, a navíc ji měl její táta od malička tak trochu víc rád, než se sluší a patří, a ona zamrzla někde ve věku dospívající dívenky. Před pár lety mi vyprávěla, že chodila po Václaváku a nevěděla, kam jít požádat o jakoukoli pomoc. Právní, psychickou. V záchvatu zoufalství skočila z okna paneláku. Bylo to jen druhé patro. Nezabila se, nic se jí nestalo kromě vymknutého kotníku. Nějakou chvíli si ji nechali v Bohnicích a pak ji pustili domů. Musela se cítit strašně.

Máma to nakonec nevydržela a odešla od nás na Štědrý večer, když mi bylo dvanáct let a ségře šest. Léta jsem se s ní nebavil a přál si, aby vůbec nebyla. Vzorec dítěte byl jasný. Všechny ženské tě nechají zamilovat a pak tě opustí. Dost děsivý vzoreček malého chlapečka, se kterým se pak musel v životě potkat a vypořádat. Máma mi jednou řekla, že měla pocit, že ji táta dost nemiluje, že miluje svoji mámu víc než ji. Byl to údajně jeden z důvodů, proč odešla. Ale ztraumatizovaný člověk neví, jak odejít normálně, a tak zvolila cestu zapomění. Odejít, navždy, bouchnout dveřmi, zapomenout a nikdy si nepřiznat, že udělala chybu.

Když byli táta a máma spolu, zažili jsme spoustu krásných momentů – na lyžích, na vodě, na podnikové chatě horách, v Chorvatsku… ale dítě buď vytěsní ty nejhorší momenty, nebo si pamatuje hodně z toho, co nebylo v pořádku. Mámě jsem začal brzy odmlouvat, a tak křičela na tátu, ať mě zmlátí on, že když mě bude bít ona, nebudu ji mít rád, a ať mě nemlátí po hlavě, abych nebyl jednou blbej. A chudák táta jednou dvakrát tu vařečku vzal, nebo mi aspoň musel vynadat, aby měl klid. Byl jsem permanentně nemocný s průduškami a od první třídy jsem začal mít problémy se zrakem. Nakonec jsem skončil poloslepý se sedmi dioptriemi na dálku. S tím si nepřečtete ani číslo přijíždějícího autobusu. Nechtěl jsem se dívat, jak se naši hádají. Psychosomatika jak vyšitá. Později, po odchodu

mámy, jsem si dal slib, že se nikdy neožením, abych svým dětem neudělal ze života stejné peklo. Vydržel jsem to až do svých dvaačtyřiceti let.

Taky jsem nechtěl žít, měl jsem pořád sny, že mi vypadávají a rozpadávají se zuby a že nemůžu jíst. Další častý sen byl, že něco nestíhám nebo že nemám zabalené všechny věci – do školy, úkoly, cokoli. A nejvíc jsem chtěl umřít. Neměl jsem sílu si něco udělat a ani bych si neudělal, ale moje největší přání bylo, abych umřel a viděl, jak všichni pláčou nad mým hrobem. Aby si uvědomili, koho že to vlastně ztratili. A že pak konečně pochopí, jak jsem byl skvělý kluk.

Byl jsem chudé dítě, a tak jsem se těšil na peníze. Na to, že všechno bude fajn, až budu vydělávat. Jak mylná a falešná představa!

Tátu jsem chápal, je to super chlap, ale měl jsem ho za slabocha před ženskými, že nedokáže prosadit svoje slovo a mužskou sílu. Jen teď, po svých životních zkušenostech s přesně stejnými ženami jako měl on, jsem ho pochopil a uvědomil si, kolik toho musel vydržet pro nás, pro své děti, a že já jsem to nedal ani v jednom případě tak dlouho jak on. Táta je hrdina! Kdysi mi řekl, že u rozvodu jsem mu slíbil, že jestli máma bude bojovat o jednoho z nás, že si má vzít ségru a že já se, až mi bude patnáct let, vrátím za ním. Že ségra by musela čekat dlouho a já že to mám za pár. Tehdy byl plný dojetí. Prý jsem tenkrát neuvěřitelně rychle dospěl z dítěte v dospělého kluka. Dnes vím, že v tomhle věku procházejí indiánští mladíci rituálem dospívání.

Co mi dal odchod mámy

Tím, že máma odešla, mi vlastně dala ten největší dar. Možnost dospět v tom správném věku. Co jsem kdysi považoval za zradu, dnes vnímám jako výhodu. Kdybych vyrůstal s ní, nikdy bych nedospěl. Děkuji ti, mami, za ten těžký krok, který jsi udělala a který pro mě znamenal rychlé dospění a možnost se sám realizovat v životě!

Pracovní život

Po střední škole jsem nastoupil do Panasonicu jako specialista prodeje mobilních telefonů. Měl jsem obstarožní dvouřadé zelené sáčko ze sekáče za 2000 Kč, neuměl jsem poslat ani e-mail a fax a o reálné práci v korporaci jsem nevěděl už

vůbec nic. Ale byl jsem pracovitý a plný chuti a elánu do života. Zvyk z uklízení domů, ochutnávek limonád a dalších brigád se hodil. Těšil jsem se na peníze a samostatnost. Naštěstí se mě tam ujala kolegyně, Lada, která mě naučila posílat faxy, e-maily a takové ty běžné věci, na které vás má připravit ekonomická střední škola. Pracoval jsem tam dva roky. Panasonic mi dal do začátku nejvíc. Dril a buzerace japonského šéfa se občas nedala vydržet, ale poskytla mi řád, úctu k zákazníkovi a ke své práci. A taky jsem pochopil, že i v korporaci může být pěkný bordel. Ta firma ani nemohla fungovat pořádně. Japonec podepisoval každou účtenku nad dvacet korun, a tak neměl čas na běžný management. Před sebou měl na stole pět linkových telefonů, z toho jen dva byly zapojené. Čím víc telefonů máš, tím větší jsi šéf. Japonec byl v každopádně případ pro psychologa. Zásadně na nás řval, se ženami nemluvil a oslovoval je pouze přes muže, ačkoli prezentaci třeba vedla žena. Občas někdo chytil i facku nebo po něm hodil šanon. Domů si nikdo nedovolil jít před půl sedmou a začínalo se ve čtvrt na devět. Oficiálně v půl, ale Japonec nám tvrdil, že před příchodem na pracoviště si musíme uklidit pracovní stůl a uvařit kávu či čaj a to je těch patnáct minut navíc. Běda, když jsme tam nebyli včas. U přijímacího pohovoru se nás ptali, jestli mluvíme japonsky. Když člověk řekl, že ano, nevzali ho. Jednou k nám do logistiky nastoupil kluk, jehož rodiče byli velvyslanci v Japonsku. Znal jejich kulturu, a tak jim zalhal, že japonsky neumí. Potom nám překládal, jak o nás mluví se svými kolegy v zahraničí. Idioti bylo to nejslušnější slovo, kterým nás nazýval. Předstíral, že neumí česky, ale chodil na lekce češtiny. Při odchodu na nás poprvé promluvil česky, perfektně. Nechával si výhodu, aby nás mohl špiclovat. To samé se děje i v současných korejských firmách. Zaměstnanci Samsungu či LG by mohli napsat celé knihy o chování svých šéfů.

Po Panasonicu jsme nastoupil do Alcatel na pozici Country manažera (obchodního ředitele divize mobilních telefonů), kde jsem „makal jak černej“ a opět až dnes vím, že za tím vším byl vzorec, že malé dítě chce pochvalu. Jasně že po letech vyhoří. Byl jsem tam celkem pět let. Firma začala upadat, neměla telefony s barevnými displeji, JAVA hry, nic. Když jsem to říkal šéfovi vývoje ve Francii, odpověděl mi, že „takový věci lidi v mobilech nechtějí, že chtějí jen telefonovat“. Takže časem zbankrotovali, ale to už jsem chytil lano do Nokia. Na pozici níž a jen jeden zákazník – ten nejlepší pro Nokia – EuroTel. Najednou jsem měl moře času a mohl jsem si konečně odpočinout. Když mě přijímala do Nokia psycholožka, dělali to tak u každého hodnotného zaměstnance, seděl jsem s ní celý den a ona mě protestovala na všechno možné. Vzali mě, ale řekla mi, že ta předchozí pozice pro mě přišla příliš brzo a že jsem vyhořel. A že mám vzít práci v Nokia, že si odpočinu, protože mají velký tým lidí, kde každý dělá něco a ne jako já všechno za všechny. Měla pravdu.

Těch deset let v Nokia jsem pracoval sice na nižší pozici, ale většinu času jsem měl pohodu. Do práce na desátou a domů ve čtyři v pět. Mezitím pracovní oběd. Takhle to bylo většinu času kromě období, když byla sezóna – myslím tím

Vánoce a přípravy na různé kampaně operátorů. To jsem si sáhl vždycky na dno. Interní schvalovací procesy byly čím dál tím složitější a těžkopádnější, až jsem si připadal, že největší výkon musím podat k tomu, aby mi někdo z financí odsouhlasil cenu na telefony na další kvartál. Někdy se stalo že ceník jsem dostal až v průběhu kvartálu několik měsíců po konkurenci. Jak máte pak prodávat, když nemáte cenu, že. Firma se sama odsoudila k zániku ve vlastním papírování.

DOG = GOD (PES = BŮH)

Archibald z Démantových skal, můj největší učitel. Pes všech psů. I teď, když o něm píšu, se mi valí slzy dojetím a láskou. Přišel, aby mi ukázal, že hodinky Tag Heurer stojí za míň než dobře hozený míček a procházka v lese. Ty hodinky už dávno nemám, zbavil jsem se jich v bazaru, což jsem vnímal jako gesto ukončení jedné éry. Ležely ve skříni, a když jsem si je vzal na ruku, necítil jsem se dobře. Dnes žádné hodinky, řetízky ani prstýnky nenosím a venku chodím co nejčastěji na boso a do půl těla. Ale přibyla nějaká tetování jako symboly svobody a nezávislosti na společnosti a na názorech ostatních.

Ke konci mé pracovní kariéry v Nokia jsem byl na jednom víkendovém semináři, kde nám promítali film z roku 2008 podle skutečné události – *Kytara*. Vypráví o malé holčičce, která si celé dětství přála červenou elektrickou kytaru, až ji jednou dokonce v místním obchodě ukradla. Rodiče ji za to tvrdě potrestali a ona získala celoživotní trauma, které se pak v dospělosti přehouplo do rakoviny hrtanu.

Otázka na noc pro nás, a teď i pro vás, zní: „Co je vaše červená kytara?“ Já si dokázal odpovědět až ráno. Byl to pes! Pes, kterého jsem nikdy nedostal. A to ráno po semináři jsem si uvědomil, že moje červená kytara je ten pes. Začal jsem ho pomalu hledat, až přišel sen, v němž ho jasně viděl. Bylo to plemeno, které jsem neznal, což mi bylo dost divné. Druhý den jsem jel u nás v ulici autem a psa uviděl. Šel se dvěma děvčaty a s border kolií, o které jsem taky uvažoval jako o kandidátovi na pejska. Zastavil jsem a říkám dívkám v úplném šoku, že je to můj pes! A dívky že ne, ne, ten prý je náš. Vysvětlil jsem jim, že jsem ho viděl ve snu a že chci jen vědět, co je to za plemeno. Australský ovčák. Dnes jedno z nejpopulárnějších plemen. Bonusem jsem dostal skvělou informaci, totiž že australák je veselá kopa, vtipálek a hráč, ale pozor, nenaštvat ho! To dokáže i rafnout. A hlavně, australák je skvělý hlídač domu. Byl jsem nadšen. Našel jsem svou červenou kytaru.

Začal jsem hledat psa. Ale nebyl jsem si jistý, zda chci přijmout takový závazek. Až jednou, po cestě domů, jsem se naštval a bouchnul do volantu: „Tak už mi ho dejte! Jsem připravený!“ Přijel jsem domů a byl tam. Inzerát. Chovatelská stanice Démantové skály má psy. Setkal jsem se tam se ženou, která ví… Terapeutka, co odešla s mužem z města na statek. Věděl jsem, že jdu po dobré stopě. Volal jsem jí, že chci být první a že si chci vybrat ze všech štěňat. Chtěl jsem fenu, jenže za mnou pořád lezl takový psí kluk. Nedal mi pokoj, byl úplně neodbytný. Kousal mi do tkaniček, nedal se vůbec odehnat! Archibald.

Tenkrát jsem chodil s Ivou. Vysoká, vždycky s make-upem, sportovní postavy s vysekaným břichem, černé dlouhé havraní vlasy, uhrančivý pohled a dost jasnovidná. U Ivy jsem se naučil ve vztahu a obecně nelhat, protože pokud chtěla, viděla nad hlavou lidem titulky, co si myslí. Nemohl jsem s ní hrát ani karty. Viděla, co mám v ruce. A Iva mi řekla: „Ondřeji, je to on! Ne nějaká fenka. Navíc jste stejně barevně sladěný. Holku si koupíš jindy.“ Souhlasil jsem. Tak mi ho tedy zarezervujte, paní. A žena říká, že ten jediný je pro nějakého Poláka. A jestliže má být můj, tak si za těch pár týdnů, až budou na odběr, třeba pán vezme jiného. Přikývl jsem. Věděl jsem, že na tohle tlačit nemůžu. Vybral jsem si tedy jiného psa a odjel.

Potom jsme jeli s Ivou do Itálie za cyklistikou a já celou věc pustil z hlavy. Za několik týdnů po návratu jsem si doma po ránu zacvičil, zameditoval a vzal tarotové karty, které mě naučila „tetička“ z Indie. Všichni psi z vrhu měli karty úplně k ničemu. Poslední jsem tahal na Archibalda s heslem „to nejlepší na konec“. Kolo štěstí, kolo osudu byla první karta. *Vysoká arkána* – karmická karta, tak to má být, toto je cesta, a ne jinak. Druhá karta byl *Mág*. Muž, jenž ovládá magii a má v rovnováze veškeré elementy. Třetí karta *Velekněz*. Nejvyšší duchovní karta a mně zároveň reprezentující mého indického gurua Sai Babu. Bouchnul jsem s balíčkem karet o stůl a plný nadšení vykřikl: „To musí být Archibald!“ A jak ten balíček pleskl o stůl, tak přesně v ten moment zapípala SMSka: „Archibald je volný, pán si právě vzal fenku. Chcete ho, nebo ne?“ Druhý den jsem si pro něj přijel.

Archibald mi změnil život. Přestal jsem chodit po barech, na párty a zůstával doma. Radoval jsem se z každé jeho lumpárny a začal mě bavit život. Když mě lidé po roce potkali, říkali, že jsem někdo úplně jiný. Že mě ten pes změnil a já byl rád. Psi jsou tady pro to, aby nám ukázali kouzlo přítomného okamžiku a bezpodmínečné lásky. A v tom je Archibald tím nejlepším učitelem. Časem jsem mu pořídil fenku, ale o tom jindy.

Nevlastní máma

V každé správné pohádce máme archetyp macechy. Té milé paní, která přijde a okouzlí vašeho tatínka natolik, že si ji vezme. Táta byl na všechno sám, dal si tedy inzerát, upřímně, nemohl to zvládat. Dvě práce, starost o domácnost a pořád vyluxovaný účet. Nedivil jsem se mu. A objevila se ona. Milá a sympatická bezdětná paní, která dělala vychovatelku v diagnosťáku. Jako bezdětná žena, která nemohla mít děti, byla nadšená z mojí malé ségry, se kterou si pořád hrála. Já jsem byl trošku oříšek, ale nějak jsme se snášeli. Za několik let přišla svatba. Šel jsem za tátou a říkal mu – neber si ji, změní se. Cítím to. Ale co mohl dělat, miloval ji a chtěl jí udělat radost, že bude pod čepcem. Tak si ji vzal. Několik dnů po svatbě se z milé paní stala žena, která v nás cítila podvědomě konkurenci. Rychle jsem z domova vypadl. Naštěstí měla nevlastní mamka družstevní byt, kam jsem mohl jít. Vtip je, že jsem narozený 5. května a ten byt byl v ulici 5. května! Strávil jsem tam několik let, než jsem si postavil dům. Nevlastní mamka si s věkem našla s tátou společné koníčky. Kolo, loď, výlety. Jsou naprosto šťastní a nemohli by bez sebe být ani minutu. I k tomu je dobrý věk. Lidé začnou chápat, co je v životě důležité. A já jsem díky ní učinil další ze svých slibů: „Nikdy se neožením, protože po svatbě se každá změní." Jak jsem později poznal, tenhle slib se mi splnil do posledního slova u mého manželství.

Co mi dala maceška? Další možnost rychle dospět a hlavně vylétnout z domova a začít svůj vlastní život. Moje druhá mamko, mám tě rád a děkuji za všechno!

Vztahy k ženám

Po takovýchto zkušenostech je myslím celkem jasné, že se mi vztahy se ženami obecně moc nedařily. Silvie, první skutečná láska, se kterou jsem byl 5 let. Byla z Přerova, krásná, vtipná, milá Moravanda. Tatínek ředitel lihovaru, maminka úřednice v bance. Ideální rodina plná klidu a bez tlaku na cokoli. Připadal jsem si u nich doma vždycky jako v ráji. Nikdo po mně nic nechtěl, nikdo mi nic nevnucoval a bylo cítit, že se mají všichni rádi.

Náš vztah se rozpadl částečně mojí chybou. Měl jsem takové korporátní ego, že jsme se nakonec začali oba podvádět a při stavbě domu se to celé rozsypalo. Ke svatbě nikdy nedošlo. Zažíval jsem pocit, že můžu mít jakoukoli ženu na světě.

Ano i ne. Rozhodně ne tu, co bych miloval celým svým srdcem. Po rozchodu se Silvií jsem si léčil bolavé srdce toulkami po barech a tanečních klubech, abych byl druhý den ještě nešťastnější než ten předchozí. Jediné štěstí byla moje práce. Matka korporace. Kdybych nemusel každý den do kanclu a nedržel disciplínu, bylo by to horší. Chození na párty pro nás byla forma zábavy, hltali jsme taneční hudbu a všechny trendy okolo. Já sám jsem si koupil gramofony. Byla taková doba. Taneční scéna gradovala a každý týden byla v Radosti nebo v Roxy nějaká akce.

A tohle kolečko trvalo pár let. A jednoho dne jsem se probudil a věděl, že už musím pryč. V té době přišlo pozvání do Indie od mé dlouholeté známé. Takové mé tetičky, s níž mě seznámil kamarád, který do té Indie pak odcestoval se mnou. Tetička bydlela dlouhá léta v emigraci v USA. Byla to opravdu úžasná žena, léčitelka, duchovní průvodkyně a opora. Když mi bylo 22 let, vykládala mi tarot a řekla mi, že jsem „strašný hovado a egoista, ale že až mi bude 33 let, změním se a budu takový její František z Assisi a budu léčit lidi“. Smál jsem se, až se za břicho popadal, nicméně svět energií, meditací a léčitelů mě vždycky velice přitahoval a fascinoval. Chtěl jsem stejné schopnosti, pouze jsem si myslel, že toho nikdy nedosáhnu. Pochopit, že mám nějaké dary, mi trvalo léta.

Indie

Když jsem za ní v roce 2009 přijel do městečka Puttaparthi, kde teta trávila důchod, chtěl jsem zůstat den či dva a hned odjet dál a cestovat po Indii. Byl jsem lačný zážitků a měl jsem pocit, že se musím pořád za něčím honit. Město bylo plné lidí, kteří vyznávali Sai Babu jako svého svatého, a já jsem na to celé měl dost ateistický pohled.

Večer jsem se zúčastnil bohoslužby, kde bylo asi 5000 lidí, kteří seděli, zpívali a plni obdivu hleděli na přítomného svatého. Chápal jsem to, ale neměl jsem pocit, že by se mě to mělo nějak zásadně týkat. To jsem ovšem nevěděl, že další události zásadně změní můj pohled na věc. Tetička nám říkala, že Sai Baba chodí ve snech a že musíme spát v chrámu, a ne u ní doma, kvůli silnějším energiím. Nebyli jsme touto myšlenkou úplně nadšeni. Teta měla pěkný byt a mně by gauč nevadil. Turistický superior pokoj v ašramu stál asi sedm korun za noc za osobu a tím je řečeno vše. Špinavé matrace a zařízení pokoje, či spíše nezařízení, bylo něco, co jsem úplně nečekal. V noci ovšem přišel sen, na který nikdy nezapomenu, a i po těch letech ve mně vyvolává silné pocity. Byl jsem v tom samém chrámu, ale hrála západní hudba mixnutá indií a sitárem. Na konci haly seděl Sai Baba a každý z tanečníků se s ním snažil navázat oční kontakt, který znamená požehnání. Připadalo mi to celé absurdní, jak lidé kroutili hlavami, aby se mu podívali do očí. Říkal jsem si, že jestli je opravdu svatý a chce se mnou mluvit, sám se podívá. A v tom okamžiku byla jeho tvář přede mnou. Jen hlava, obrovská hlava jako z animovaných filmů. Usmívající se a plná lásky. V jeho očích byly místo panenek zlaté lingamy ve tvaru vajíčka. A v tu chvíli mi dal obrovskou tlakovou ránu plnou lásky, po které jsem odletěl dva metry dozadu a padl na záda. Byl to úžasný pocit. Poprosil jsem ho ještě jednou o další a on mi rád vyhověl. Na závěr snu jsem se divil, co že to vlastně v životě dělám a že to bude něco se sluncem. Bláhově jsem si pak léta myslel, že to bude něco s fotovoltaikou. Bylo to léčení lidí a práce s energiemi, kterou jsem časem nakombinoval s psychologií a pokročilými technikami terapií.

Transformační ženy

Byly dvě a obě přišly z jednoho koncertu. Jedna z Krymu a druhá z Uzbekistánu.

Ta první z Krymu zahrála roli matky, kdy jsem si uvědomil, že táta byl a je hrdina, který to neměl vůbec lehké, a že já to nevydržel zdaleka tak dlouho jako on.

Ta druhá žena, z toho samého koncertu, která mě rozhodně nejvíce ovlivnila a transformovala, a také do detailu zahrála roli nevlastní mámy, byla moje bývalá manželka. Víla s krásným srdcem. A taky mořem vášní. Ta mě naučila nastavovat hranice ve vztahu k milované ženě a ke svému okolí, díky ní jsem zhubl o devatenáct kilo, naučila mě jógu a vrátila zpět k částečnému vegetariánství.

A především díky ní jsem se do sebe musel podívat ještě hlouběji a pravdivěji a začít přebírat hodnoty muže. A taky do detailu reprezentovala moje heslo, že po svatbě se každá změní. Změnila se ještě před svatbou, myslela si, že teď už je to napořád a že musí pořádně zatlačit na to, co chce. A chtěla, abych se změnil a byl někdo úplně jiný než ve skutečnosti jsem. Ale to nejde. Neměníme okolí, ale sami sebe. Když nebylo po jejím, začala být manipulativní a agresivní. Rozvedli jsme se po roce. Naučila mě ale moc a jsem jí vděčný. Dnes už se mnou nikdo nemůže manipulovat. Jasně nastavuji své hranice, znám svojí hodnotu a vím, kdo jsem.

Co vlastně dělám?

Po skončení práce v Nokia jsem se snažil najít své místo na slunci. Zkoušel jsem podnikat, ale nenacházel jsem nic, co by mě dělalo upřímnou radost. Až jednou jsem musel vyzkoušet své „léčitelské schopnosti" a tím mi došlo, že budu dělat to, čemu rozumím a co mi jde. Pomáhat lidem.

Z klasického léčení „rukama" jsem se postupně přesunul k práci s emocemi. Bolesti v těle, či posléze onemocnění, či úrazy, vznikají podle mě tím, že jsme prožili některé emoční situace, které jsme nezpracovali. Bolest v těle potom jen upozorňuje na danou emoci, kterou se snažím s klientem nalézt, přijmout a dovolit si něco nového namísto starých vzorců.

Většinou chodí lidé s bolestmi v těle, kterým po skončení konzultací děkují za to, že našli cestu sami k sobě, ke svému růstu, či ke změnám v životě. Bez nemoci či bolesti by to nikdy nedokázali. Vše je ale proces a proto od „léčení" jednotlivých bolestí v těle, jsem se zaměřil na *Transfomační koučink*, kde klienty provázím do jejich nového života, ale zároveň léčíme případné bolesti a zdravotní problémy.

Měl jsem například klientku ze zahraničí, která se na jedné konzultaci zbavila artritidy. Po měsíci jí ještě otekla levá noha. Dohledali jsme v daném místě ještě jedno nezpracované téma - strach ze smrti. Téma jsme důkladně obejmuli a druhý den otok zmizel.

Zároveň jsme se vrhnul na on-line kurzy, protože moje kapacita je určitá a přetlak klientů je v některé chvíle veliký. Každý navíc třeba namůže mít dostatek prostředků pro svůj osobní seberozvoj. Pro všechny, kteří chtějí pracovat sami, jsou tu moje on-line kurzy na www.ondrejsuchopar.cz, nebo mohou lidé využít osobní či vzdálené konzultace přes Skype/Zoom.

S napětím čekám, co dalšího mi přinese každé nové ráno.
A co vy? Těšíte se na své další životní příběhy?
Přeji vám hodně radosti na vaší cestě, přátelé!

Ondřej Suchopár